

IV. évfolyam | 16. szám | 2022. 04. 21-27.

690 Ft | Éves előfizetőknek: 438 Ft
3,77 EUR | 14,08 RON | 350 DIN

mandiner

LIU
SHAOANG

Magyarországért korcsolyázom

*Identitásról, motivációról és a sport
személyiségformáló erejéről*

www.mandiner.hu

Gyenge kezdés után erős visszaesés Berlinben

BORIS KÁLNOKY

A MATHIAS CORVINUS COLLEGIUM
MÉDIA ISKOLÁJÁNAK VEZETŐJE

Négy hónapja kormányoz Olaf Scholz kancellár Németországban – és egyik kudarc jön a másik után. A szövetségi köztársaság történetében ez a valaha volt leggyengébb kormányzati nyitány.

Szomorúan lépett Frank-Walter Steinmeier német szövetségi elnök április 12-én a sajtó elé: mint elmondta, tervezett utazása nemkívánatos az ukrán fővárosban. Andrzej Duda lengyel köztársasági elnök kezdeményezésére a német, a litván, a lett és az észti államfő utazott volna Kijevbe – végül Steinmeier nélkül mentek. E közbiztonsági miatt aztán irritálónak nevezte az ukránok hozzáállását Olaf Scholz kancellár is, és nyitva hagyta a kérdést, hogy ő maga valamikor elutazna-e Kijevbe – Volodimir Zelenszkij ukrán elnök ugyanis meghívta őt Frank-Walter Steinmeier helyett.

És ez csak a legújabb volt a kínos esetek sorában, amelyek rossz fényt vetnek a német vezetésre. Sok minden a német Oroszország-politikára vezethető vissza, amely a szövetségi köztársaság utóbbi évtizedeinek „legnagyobb félretervezése volt”, ahogy a *Die Welt* fogalmazott, arra utalva, hogy Németország gyakorlatilag mindenáron stratégiai közelséget keresett Oroszországgal a gazdaságban. Steinmeier 2005 és 2009, illetve 2013 és 2017 közötti külügyministersége idején határozottan képviselte ezt a politikát: Oroszország mindig fontosabb volt számára, mint Ukrajna. Kijev most ezért nem kívánja látni őt.

Ennél is kínosabb Manuela Schwesignek, Mecklenburg-Elő-Pomeránia szocdem kormányfőjének az esete, aki 2021 elején alapítványt hozott létre a klíma és a környezet védelmére, de mint a *Die Welt* nyomozásából kiderült, ez az orosz energiaóriás, a Gazprom érdekeit szolgáló intézmény volt csupán. Schwesignek most a lemondását követelik. És volt, aki már le is mondott: a zöldpárti szövetségi családügyi miniszter, Anne Spiegel a napokban távozott hivatalából, miután kiderült, hogy még rajna-vidék-pfalzi környezetvédelmi miniszterként a 2021-es németországi árvizek utáni napokban szabadságra ment a válság kezelése helyett – 134 ember halt meg ezalatt.

Még egy további kínos ügy: Olaf Scholz április 7-én visszahívta külügyminiszterét, a zöldpárti Annalena Baerbockot egy ukrán háborúról szóló NATO-csúcstalálkozóról, hogy egy Bundestag-szavazáson vegyen részt a kötelező covidoltás ügyében. Ez nem vette ki jól magát a NATO-nál. És a kormányzat még el is veszítette a szavazást – ami pedig az oltási kötelezettséget szorgalmazó Karl Lauterbach szocdem egészségügyi miniszter kínos kudarcra lett. Lauterbachot sikertelen covidpolitikája miatt már szintén lemondásra szólítják fel kritikusai.

Mindezek egy gyenge kormányzás tüneteinek úgy, hogy Scholz csupán december óta van hivatalában. A kancellárnak is volt egy nehéz napja: február 27-e, amikor fordulatot jelentett be a német védelmi politikában.

Százmilliárd eurós pluszjuttatást hirdetett meg a német hadseregnek, emellett ígéretet tett, hogy fegyvert szállítanak Ukrajnába, a védelmi kiadásokat pedig a bruttó hazai össztermék két százalékára növelik. Ez utóbbi elvileg minden NATO-tagtól elvárt arány, de Németország soha nem tartotta magát hozzá. Scholz mindezt későn, félszívvel és csak az ukrán válság miatti nyomás alatt hirdette meg. A nagy szavakat aztán kis tettek követték. A fegyverszállítás akadózik, és kevesebbet is küldenek az ígértnél. Az erre vonatkozó információkat elhallgatják az ukránok kívánságára hivatkozva, ám Ukrajna szerint ez nem így van. A német haderő pénzesője is elmarad: utólag kiderült, a százmilliárd euró elköltését és a védelmi kiadások növelését csak ötéves távlatban tervezik.

Norbert Röttgen, a CDU külpolitikusa szerint e vonakodó politikának az az oka, hogy Olaf Scholz párbeszédképes akar maradni Oroszországgal, és emiatt Ukrajnának is várakoznia kell. A kérdés most az, hogy a német kormányzat ilyen teljesítménnyel meddig marad párbeszédképes – a német választókkal.

„A nagy szavakat
kis tettek követték”

